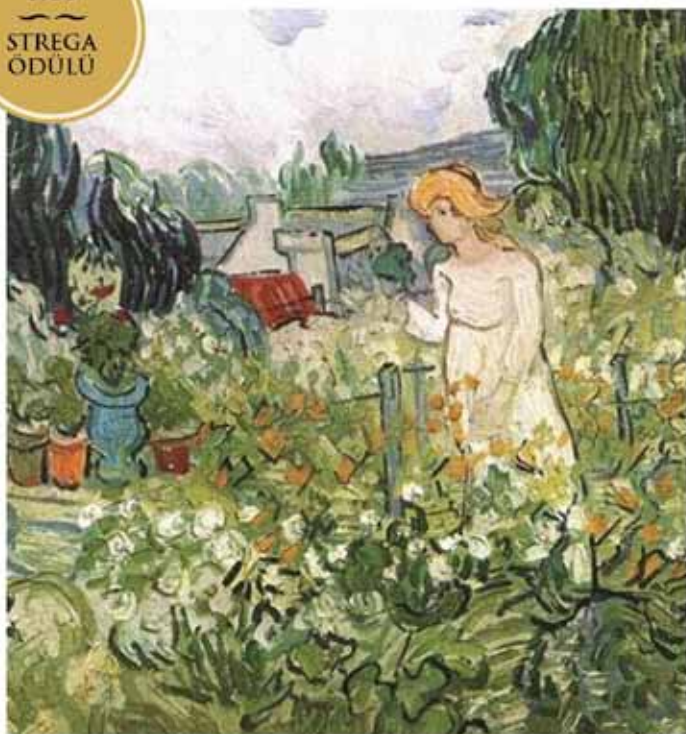

CESARE PAVESE

GÜZEL YAZ

1950

STREGA
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: EREN CENDEY

❤
CAN

3.
BASKI

CESARE PAVESE

GÜZEL YAZ

La bella estate, Cesare Pavese

© 1949, Giulio Einaudi editore, Torino

© 1998, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1998

3. basım: Ocak 2013

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-510-835-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

CESARE PAVESE
GÜZEL YAZ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Eren Cendey

Cesare Pavese'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Tepedeki Ev, 1995

Yoldaş, 1996

Leuko ile Söyleşiler, 1996

Ay ve Şenlik Ateşleri, 1997

Senin Köylerin, 1998

Yalnız Kadınlar Arasında, 1998

Ağustosta Tatil, 1999

Tepelerdeki Şeytan, 2000

Yaşama Uğraşı / Günlükler 1935-1950, 2005

CESARE PAVESE, 9 Eylül 1908'de Torino yakınlarında, Santo Stefano Belbo köyünde doğdu. Yaz aylarını bu köydeki çiftliklerinde geçirdiği için bu köy ve çevresindeki kırlar, tepeler Cesare Pavese'nin ilk şiirlerine ve olgunluk döneminin en başarılı romanı olan *Ay ve Şenlik Ateşleri*'ne esin kaynağı oldu. Torino Üniversitesi'nde edebiyat okudu. İngiliz ve Amerikan edebiyatıyla yakından ilgilendi. 1933'te kurulan Einaudi Yayınevi'nde görev aldı, anti-faşist çalışmaları yüzünden 1935'te tutuklandı, bir yıl hapis yattı. 1950'de yazarlık hayatının doruğuna ulaştı, ama özel hayatında yalnız ve bunalımlıydı. 1950'de *Güzel Yaz (Tepelerdeki Şeytan, Yalnız Kadınlar Arasında ve Güzel Yaz*'in bir arada yayımlandığı kitap) adlı kitabına verilen Strega Ödülü'nü aldıktan sonra Torino'da bütün özel kâğıtlarını yok etti ve bir otel odasında uyku hapı alarak yaşamına son verdi.

EREN CENDEY, İtalyan Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Italo Calvino, Cesare Pavese, Valerio Massimo Manfredi, Niccolò Ammaniti, Susanna Tamaro, Roberto Calasso, Ermanno Cavazzoni, Marlo Morgan ve Dino Buzzati gibi yazarların pek çok eserini Türkçeye kazandırdı.

1

O dönem, sürekli bir şölendi. İnsanın kendinden geçmesi için evden çıkıp yolun karşısına geçmesi yeterliydi; her şey öylesine güzeldi ki, hele geceleri, herkes yorgunluktan eve ölü gibi döndüğünde bile, hâlâ bir şeylerin olmasını, bir yangının çıkmasını, evde bir bebeğin doğmasını ya da aniden güneşin doğup bütün insanların sokağa dökülerek kırlara, hatta tepelerin ardına kadar yürümesini beklerdi. “Sağlıklısınız, gençsiniz,” diyorlardı, “gencecik kızlarsınız, bir tasanız yok, besbelli.” Hatta onlardan biri olan, hastaneden topal olarak çıkan, evde yiyecek lokması olmayan Tina bile, vara yoğa gülüyordu ve bir akşam ötekilerin peşinden koşarken, uyumanın eğlenceyi çalan bir sersemlik olduğunu söyleyerek, oracıkta durup ağlamaya başlamıştı.

Ginia da bu tür tasalara kapılsa bile hiç belli etmiyordu, ama birinin peşine takılıp onun evine gidiyor, onunla paylaşacak sözü kalmayana dek konuşuyor, konuşuyordu. Artık ne diyeceğini bilemez olunca, bunun yalnızlıktan bir farkı olmadığını düşünüp ayrılma zamanının geldiğini anladığında, tek başınalığını dert etmeden, huzur içinde eve dönüyordu. En güzel geceler ise doğal olarak cumartesilerdi, çünkü gece dansa gittiklerinde, ertesi sabah geç saatlere dek uyuyabileceklerini

bilirlerdi. Ama mutlu olmak için daha azı da yetiyordu, bazı sabahlar Ginia işe gitmek için çıktığında, yürüyeceği iki adım yol onu sevindiriyordu. Ötekiler şöyle diyorlardı: “Geç dönersem, uykusuz kalıyorum, geç dönersem evdekiler başıma kakıyorlar.” Ama Ginia asla yorulmazdı, geceleri çalışan erkek kardeşini de, gündüzleri uyuduğu için yalnızca akşam yemeklerinde görebiliyordu. Öğle saatlerinde (o eve girdiğinde Severino yatakta döneniyor olurdu) Ginia, sofrayı kurar, evin seslerine kulak kabartarak, lokmaları yavaş yavaş çiğneyerek açlığını bastırırdı. Boş evlerinde hep olduğu gibi, zaman pek yavaş akardı ve Ginia lavaboda onu bekleyen bulaşıkları yıkayacak, biraz da temizlik yapacak zamanı bulur, sonra pencerenin altındaki divana uzanır, yandaki odadan gelen saatin tik taklarına dalar giderdi. Bazen iyice karanlık olsun ve kendini daha da yalnız hissetsin diye kepenkleri de indirirdi. Nasıl olsa Rosa saat üçte merdivenlerden iner, Severino’yu uyandırmamak için, Ginia kalkıp ses verene dek kapıyı yavaşça tıklatırdı. Sonra birlikte çıkarlar ve tramvaya binerlerdi.

Ginia ve Rosa’nın birlikte yürüdükleri o kısacık yoldan ve saçlarındaki incili yıldızdan başka ortak hiçbir noktaları yoktu. Ama bir seferinde bir vitrinin önünden geçerlerken Rosa, “İki kardeş gibiyiz,” demişti ve Ginia, o yıldızın sıradan bir şey olduğunu anlamış ve kendi de bir işçiye benzemek istemiyorsa, şapka takması gerektiğini düşünmüştü. Hâlâ ana babasına bağımlı olan Rosa, kim bilir kaç para olan o şapkalardan alamazdı. Ginia’yı uyandırmak için geldiğinde, çok geç olmamışsa Rosa da içeri girerdi ve Ginia, ortalığı toplamasına onun da yardım etmesini isterdi, bir yandan da bütün erkekler gibi evi derli toplu tutmak nedir bilmeyen Severino’ya gülerlerdi kıs kıs. Rosa da “Senin kocan,” diyerek bu şakayı sürdürürdü; ne var ki, Ginia çoğunlukla bunalır ve “Bir evin tüm so-

rumluluğunu yüklenip, bir erkeğe sahip olamamak hiç de hoş değil,” derdi. Aslında Ginia bunu şaka olarak söylerdi –çünkü o saatte evin sahibesi olarak yalnız kalmak en büyük keyfiydi– ama Rosa’ya da arada sırada artık çocuk olmadıklarını anımsatmak gerekirdi. Rosa sokakta bile nasıl davranılacağını bilemez, olur olmaz davranışlarda bulunur, kikirder, ikide bir arkasına bakardı. Ginia da ona çarpardı. Ama birlikte dansa gittiklerinde, Rosa gerekliydi, çünkü herkese sen diye hitap eder, öylesine delişmen hareketler yapardı ki, tüm çevredeki, Ginia’nın daha nitelikli bir kız olduğunu fark ederlerdi. Yalnız yaşamaya başladıkları o güzelim yılda, Ginia kısa sürede, onu ötekilerden farklı kılan şeyin ev içinde de yalnız olması –Severino sayılmazdı– ve daha on altı yaşında, bir kadın gibi yaşayabilmesi olduğunu fark etti. Bu yüzden, saçına o yıldızı taktığı sürece onu eğlendiren Rosa ile birlikte gezmeye razı oldu. Bütün mahallede canı istediği zaman Rosa kadar şapşal olabilen kimse yoktu. Gülerek havaya bir bakışı vardı ki, herkesin ilgisini çekerdi; akşam boyunca komiklik olsun diye yapmayacağı, söylemeyeceği şey yoktu. Üstelik de bir horoz gibi kavga ederdi. “Neyin var Rosa?” derdi biri, orkestranın çalmasını beklerken. “Korkuyorum,” (gözleri yuvalarından fırlardı bunu söylerken); “Şu arkada gözlerini bana dikmiş bir ihtiyar gördüm, dışarıda beni bekliyor. Korkuyorum.” Öteki buna inanmazdı. “Deden olmalı. Aptal.” “O zaman gel, dans edelim.” “Hayır, çünkü korkuyorum.” Ginia iki tur döndükten sonra, ötekinin şöyle bağırdığını duyardı. “Sen terbiyesizsin tekisin, cadının tekisin, yok ol ortalıktan. Fabrikaya geri dön!” Bunun üzerine Rosa güler, ötekileri de güldürürdü, ama Ginia, dans etmeyi sürdürürken, bir kızı bu duruma sokanın aslında fabrika olduğunu düşünürdü. Bunu anlamak için, tanışmak amacıyla bile bu şakalara başvuran teknisyenlere bakmak yeterliydi zaten.

Arkadan grubunda bunlardan biri varsa, gece inmeden kızlardan birinin öfkeleneyeceği, hatta daha sersem biriye ağlayacağı kesindi. Rosa'ya yaptıkları gibi onunla da alay ederlerdi. Bu kızları kıra götürmeye uğraşırlardı. Bunlarla tartışmaya da olanak yoktu, hemen savunmaya geçmek gerekirdi. Ne var ki işin güzel bir yanı da vardı; bazı geceler şarkı söylerlerdi; hele ki uzun boylu, sarışın bir genç olan ve işsiz dolaşmasına karşın parmaklarında hâlâ kömür karası lekeler taşıyan Ferruccio gitarıyla gelirse, keyifler tamam olurdu. O kocaman ellerin böylesine becerikli olması olanaksız gibi gelirdi insana ve Ginia bir tepeden hep birlikte inerlerken, onu koltuk altlarından tutan bu ellere, gitar çalarken bakmamaya özen gösterirdi. Rosa, Ferruccio'nun bir iki kez onun hakkında soru sorduğunu iletmişti, ama Ginia onu şöyle yanıtlamıştı: "Ona söyle, önce tırnaklarını temizlesin." Bir sonraki karşılaşmalarında Ferruccio'nun güleceğini sanmıştı, ne var ki Ferruccio ona bakmamıştı bile.

Ne var ki günün birinde Ginia, iki eliyle mantosunu ilikleyerek atölyeden çıktı ve kapıda hoplayıp zıplayan Rosa'yı karşısında buldu. "Ne var?" "Fabrikadan kaçtım." Tramvaya kadar kaldırımında beraber yürüdüler; Rosa, konuşmaz olmuştu. Canı sıkılan Ginia ise ne diyeceğini bilemiyordu. Tramvaydan inip eve yaklaştıkları sırada Rosa, fısıldayarak, ama keyifsizce gebe olduğunu sandığını söyledi. Ginia ona aptal, dedi ve köşede kavga ettiler. Rosa yalnızca korktuğu için böyle davrandığından konu hemen kapandı, ama bu arada Ginia ondan daha tedirgindi, çünkü kandırıldığını, ötekiler eğlenirken, kendinin küçük bir kız çocuğu gibi evde oturduğunu, hırs nedir tanımayan bu Rosa'nın bile neler becerdiğini düşünüp kuruyordu. "Ben daha değerliyim," diyordu kendi kendine Ginia, on altı yaş çok erken. O kendini harcamak istiyorsa, kendi bileceği iştir. Böyle diyordu, ama bu düşünce aklına

takıldıkça hüzünlenmeden edemiyordu, çünkü bütün ötekiler ona haber vermeden kırları boylamışlardı. Oysa yalnız yaşadığı halde, bir erkeğin eli bile onun yürek çarpıntılarını artırıyor, nefesini kesiyordu.

Bir öğleden sonra gene birlikte çıkarlarken, “O gün neden gelip bana anlatmıştın?” diye sordu Rosa’ya. “Ya kime söyleseydim ki? Çok heyecanlıydım.” “Peki bana neden daha önce söylemedin?” Rosa, şimdi sakin olduğundan gülüyordu, adımlarını yavaşlatarak, “Söylenmesi daha iyidir, anlatmak uğursuzluk getirir,” dedi. Ginia ise şöyle düşünüyordu: “Aptalın teki. Şimdi gülüyor, ama o zaman kendini öldürmeyi düşünüyordu. Hâlâ bir kadın sayılmaz, işte o kadar.” Bu arada yalnızken de, yoldan gelip giderken de, hepsinin genç olduğunu, bir düzene girebilmek için hemen yirmi yaşlarına gelmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Bütün bir akşam boyunca Ginia, Rosa’nın sevgilisi Pino’yu seyretti. Yamuk burunlu, bilardo oynamaktan başka bir şey bilmeyen, işi gücü olmayan, ağzını büzüp konuşan, ufak tefek bir gençti. Ginia, Rosa’nın onun ne kadar alçak biri olduğunu anlamasına karşın sinemaya neden hâlâ onunla geldiğini anlayamıyordu. Hep birlikte sandala bindikleri o pazar, Pino’nun pas tutmuş gibi görünen çilli sırtını görmüştü ya, bu hiç aklından çıkmıyordu. Şimdi olan biteni bildiğinden, o gün Rosa’nın onunla ağaçların altına indiğini anımsıyordu. Ne aptallık etmişti anlamamakla. Ama Rosa daha aptaldı ve sinema kapısında, bunu onun yüzüne bir kez daha söylemişti. Sandalla pek çok kez gezmişlerdi, gülüyor, çiftlerle dalga geçiyorlardı; Ginia ötekilere dikkat etmekten Rosa ile Pino arasında olup biteni fark etmemişti. O sıcak öğle saatinde tekne de o ve topal Tina yalnız kalmışlardı. Rosa da dahil olmak üzere tüm ötekiler kıyıya inmişler, bağırsıp çağırışmışlardı. Tina iç eteğini ve bluzunu çıkartmamış, Ginia’

ya, “Eğer kimse gelmezse ben de soyunup güneşlerim,” demişti. Ginia ona gözcülük edeceğini söylemiş ama kulaklarını kıyıdaki seslere ve sessizliğe dikmişti. Durgun suyun üstünde bir süre her şey suspus olmuştu.

Tina güneşin altında uzanmış, kalçalarına bir havlu sarmıştı. Ginia da kıyıya inip çıplak ayaklarla otların üstünde birkaç adım atmıştı. Bütün ötekileri peşine takan Amelia'nın sesi artık duyulmuyordu. Aptal Ginia da saklambaç oynadıklarını düşünüp onları aramamış ve sandala geri dönmüştü.

II

Amelia'nın başka türlü bir yaşam sürdürdüğü bilirdi hiç olmazsa. Onun erkek kardeşi teknisyendi, ama o, arada sırada, o yaz akşamlarında ortaya çıkıyordu. Amelia pek kimsede güven uyandırmıyordu, herkesle gülüp eğleniyordu, çünkü on dokuz yirmi yaşlarına gelmişti. Ginia, onun boyunu bosunu pek beğenirdi, çünkü bacaklarında ince çoraplar gerçekten pek de hoş duruyordu. Ne var ki mayoyla bakıldığında Amelia'nın kalçaları oldukça genişti ve yüz çizgileri bir atinkini anımsatıyordu. Bir gece Ginia, onun giysisini incelerken, "İşsizim," dedi ona, "bu yüzden bütün gün giysi modellerine kafa yorabiliyorum. Senin gibi terzi yanında çalışırken giysi biçmeyi öğrenmiştim. Ya sen, biliyor musun biçki yapmayı?" Ginia, işin hoş yanının giysiyi diktirmek olduğunu düşünürdü, ama bunu ona söylemedi. O akşam birlikte bir tur attılar, Ginia hiç uykusu olmadığından ve yatmayı düşünmediğinden ona evine dek eşlik etti. Yağmur yağdığından asfalt ve ağaçlar yıkanmışlardı: İnsan, yüzünde bir serinlik hissediyordu.

"Gezmeyi seviyorsun," diyordu Amelia ona, gülerek. "Ya kardeşin Severino ne diyor buna?" "Severino bu saatte çalışıyor. Bütün sokak lambalarını o yakıyor ve kontrol ediyor." "Demek âşık çiftlere o ışık tutuyor. Nasıl gi-

yiniyor peki? Lambacı giysisi mi?” “Hayır, tabii ki değil.” dedi Ginia gülerek, “O merkezde sigortaları kontrol ediyor. Geceyi bir makinenin karşısında geçiriyor.” “Siz yalnız mı yaşıyorsunuz? Sana karışmıyor mu o?” Amelia, herkesi tanıyan insanlara özgü bir neşeyle konuşuyordu ve Ginia da ona çekinmeden sen diyebiliyordu. “Çoktan beri mi işsizsin?” diye sordu.

“Bir işim var. Resmimi yaptırıyorum.”

Bunu, şaka eder gibi bir ses tonuyla söylemişti, bu yüzden Ginia ona dönüp baktı.

“Nasıl resim yaptırıyorsun?”

“Yüzümü, profilimi, giyinik, soyunuk. Buna modellik yapmak deniyor.”

Ginia onu konuşturmak için, şaşırmış gibi davranıyordu, ama Amelia’nın sözünü ettiği şeyin ne olduğunu pekâlâ biliyordu. Yalnızca bunu kendisine anlattığına hayret etmişti, çünkü Amelia hiç kimseye bu işinden söz etmemişti ve bu sırrı, kapıcılarla konuşan Rosa ortaya çıkarmıştı.

“Gerçekten bir ressamın yanına mı gidiyorsun?”

“Gidiyorum,” dedi Amelia. “Ama yazın dışarıda resim yapmak onlara daha ucuza geliyor. Kışın da poz verip çıplak durmak insanı üşütüyor ve yüzden hiç çalışılmıyor.”

“Sen soyunuyor muydun?”

“Eh, tabii,” dedi Amelia.

Sonra Ginia’nın omzuna kolunu atarak, şöyle dedi:

“İş olarak iyidir, çünkü sen hiçbir şey yapmadan, yalnızca konuşulanları dinlersin. Bir ara harika bir stüdyosu olan bir ressama giderdim, insanlar geldiği zaman çay içerlerdi. İnsan öylece durmayı, sinemadan daha iyi, bir stüdyoda öğreniyor.”

“Sen poz verirken içeri giren olur muydu?”

“İzin isterlerdi. En iyisi kadın ressamlardır. Kadınla-

rın da n çalıştıklarını bilir miydin? Bir kızın çıplak resmini yapmak için para ödüyorlar. Acaba neden kendileri aynanın karşısına geçmezler soyunup? Hani erkek model kullansalar anlayacağım.”

“Belki erkek de kullanıyorlardır,” dedi Ginia.

“Yapmadıklarını söylemiyorum zaten,” dedi Amelia, binanın kapısında durup ona göz kırptı. “Ama bazı modellere iki katı para ödüyorlar. İşte o da bambaşka bir dünya olduğu için öyle hoş bir dünyadır.”

Ginia, ona neden arada sırada kendini ziyarete gelmediğini sordu ve sonra yalnız başına gecenin sıcağı ile kuruyan parıltılı asfaltta tek başına yürümeye koyuldu. “Daha yaşlı olduğundan neler anlatıyor, kendi hakkında,” diye düşünüyordu Ginia mutlulukla. “Ben onunki gibi bir yaşam sürdürsem, daha kurnaz davranırdım.”

Ginia günlerin geçip gittiğini ve Amelia’nın onu ziyarete gelmediğini fark edince biraz hayal kırıklığına uğradı. Demek ki o akşam onunla dostluk etmek değildi niyeti, “Ama o halde,” diye düşünüyordu Ginia, “bu konuları herkese anlatıyor ve gerçekten de pek sersemce davranıyor. Belki de beni her duyduğuna inanan küçük bir kız sandı.” Ve Ginia da bir akşam pek çok kişiye bir dükkânda bir tablo gördüğünü ve modelin Amelia olduğunu tahmin ettiğini anlattı. Buna herkes inanmıştı, ama Ginia onu bedeninden tanıdığını, çünkü model çıplakken, ressamların modelin yüzünü değiştirdiklerini bildiğini anlatmak istedi ısrarla. “O kadar düşünceli davrandıklarını hiç sanmam,” dedi Rosa ve bu saflığı yüzünden onunla alay ettiler. “Ben, bir ressam tablomu yapıp üstüne de para dese pek sevinirdim,” dedi Clara. Bunun üzerine Amelia’nın güzel olup olmadığını tartışmaya başladılar ve Clara’nın erkek kardeşi, onlarla sandal gezisine çıktığından, kendinin bile çıplakken Amelia’dan daha güzel olduğunu söyledi. Herkes gülmeye koyuldu,

Genia bir şeyler açıklamaya çalıştıysa da onu kimse dinlemiyordu: “Güzel olmasa, ressamlar onu model olarak kullanmazlar ki.” O akşam Genia çok utandı ve öfkeden ağlayacak raddeye geldi; ama günler gelip geçmeyi sürdürdü ve Genia, Amelia ile tekrar karşılaştığında –tramvaydan inerken– konuşarak birlikte yürüdüler. Genia o gün Amelia’dan daha şıktı, elinde şapkası ile yürürken, dişlerini göstererek gülüyordu.

Ertesi sabah Amelia, onu görmeye geldi. Hava müthiş sıcak olduğundan kapı ardına dek açıldı ve evin loşluğunda oturan Genia, kendi görülmeden onu fark etti. Karşılıklı sevinç gösterilerinde bulundular, kepenkleri ardına kadar açtıktan sonra Amelia şapkasını havada savurarak çevresine bakındı. “Bu eşik düşüncesi çok hoşuma gitti,” dedi Amelia. “Sen şanslısın. Bizim evde buna olanak yok, çünkü bodrum katında oturuyoruz.” Sonra Severino’nun uyuduğu odaya doğru baktı ve “Bizim ev panayır yeri gibi. İki odada beş kişi yaşıyoruz, kediler de için cabası,” dedi. Saati gelince birlikte çıktılar ve Genia ona şöyle dedi: “Kendi bodrum katından sıkıldığın zaman, bana gelsene; biz burada rahatız.” Amelia’nın ailesi hakkında kötü düşündüğünü sanmasını istemiyordu, ama onunla birbirlerini anladıklarına seviniyordu. Amelia ona ne evet ne hayır dedi, ama tramvaya binmeden önce bir kahve ısmarladı. Sonra, ertesi gün birbirlerini görmediler, daha sonraki gün de. Derken bir akşam çıkageldi, şapkasını takmamıştı, sedire oturup bir sigara istedi gülerek. Genia bulaşık yıkamayı bitirmek üzereydi, Severino da tıraş oluyordu. Delikanlı ona bir sigara verdi ve ıslak elleriyle yaktı, sonra üçü sokak lambalarından söz ederek şakalaşıp güldüler. Severino çıkmak zorundaydı, ama bu arada Genia’ya çok geç saatlere dek oturmasını öğütledi. Amelia, onun neşeli bir yüzle evden çıkışını seyretti.

“Dansa gittiğin salonunu hiç değiştirmez misin?” dedi Ginia’ya. “O delikanlılar iyi hoş, ama biraz sıkıcı. Senin kız arkadaşların gibi.”

İkisi de şapkalarını takmadan çıktılar, konuşa söyleşe kent merkezine doğru yürümeye başladılar, birer dondurma aldılar ve bunları yalayarak insanlara bakıp gülüştüler. Amelia ile her şey daha basitti, hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına eğleniyorlardı ve sanki o akşam pek çok olay olabilmirmiş gibi bir halleri vardı. Ginia, şu yirmi yaşındaki yılışık tavırlı Amelia’ya güvenebileceğini biliyordu. Amelia, sıcaktan çorap bile giymemişti; bir dans salonunun yakınlarından geçerlerken Ginia içerde müziğin pek alçak tondan alındığı, hani masalarda minik lambacıkların bulunduğu türden bir yer olduğunu görüp, Amelia ile buraya girmek zorunda kalacağını düşünerek ürttü. Böyle bir ortamda hiç bulunmamıştı, heyecanla nefesini tuttu. Amelia, şöyle dedi: “Yoksa buraya girmek mi istiyorsun?”

“Hava çok sıcak ve uygun bir giysimiz yok,” dedi Ginia. “Gezinelim, daha iyi.”

“Benim de canım çekmedi,” dedi Amelia, “peki ama ne yapalım? Herhalde köşede durup, gelen geenle alay edip gülmek istemiyorsun?”

“Ya sen ne yapmak istersin?”

“Kız olmasak otomobilimiz olurdu ve bu saatte göllere gidip yüzebilirdik.”

“Yürüyüp ene alalım,” dedi Ginia.

“Tepeye çıkıp, şarap içip şarkı söyleyebiliriz istersen. şarap sever misin?”

Ginia buna hayır derken, Amelia salonun girişine bakıyordu. “Gene de bir bardak içelim. Gel haydi. Canı sıkılanın suçu kendindedir.” İlk karşılarına çıkan kahvede birer küçük bardak şarap içtiler, dışarı çıktıklarında Ginia havanın serinlemiş olduğunu fark etti, yazın da iki-

nin insanın kanını ısıtmasının hoş bir şey olduğunu düşündü. Bu arada Amelia ona bütün gün bir şey yapmayanın hiç olmazsa akşamları oyalanmaya hakkı olduğunu, ne var ki insanın bir yandan da zamanın geçmesinden ürktüğünü ve bu kadar çabalamaya değip değmeyeceğini düşünüyordu. “Sana da böyle olmaz mı?” “Ben yalnızca işe gitmek için koşturuyorum,” dedi Ginia, “eğlenmeye o denli az zaman ayırıyorum ki, düşünmeye zamanım bile olmuyor.” “Sen gençsin,” dedi Amelia, “ben çalışırken bile yerimde duramıyorum.”

“Poz verirken, kıınıdamadan duruyordun ama,” dedi Ginia yürürken.

Amelia gülmeye başladı. “Hiç de öyle değildi. En gözde modeller ressamı delirtenlerdir. Arada bir kıınıdamazsan senin ona poz verdiğini unuttur ve sana bir köle gibi davranır. Koyun olanı, kurtlar yer.”

Ginia buna hafif bir gülümsemeye yanıt verdiyse de, bir sözcüğün, boğazını şaraptan daha çok yaktığını hissediyordu. İşte bunun üzerine Amelia’ya, gidip açık havada oturup, bir bardak daha şarap içmeyi önerdi. “Tabii, iyi olur,” dedi Amelia. Şaraplarını barın bankında oturup içtiler, çünkü böylesi daha ucuza geliyordu.

Ginia’ya şimdi daha da çok ateş basmıştı ve çıkarırken Amelia’ya utanıp sıkılmadan soruverdi: “Sana bir şey soracaktım. Seni poz verirken seyredebilir miyim?”

Yolda bir süre daha söyleştiler, Amelia şimdi gülüyordu, çünkü modeller, ister çıplak, ister giyimli olsun, yalnızca bir erkeği ilgilendirirdi, başka bir kızı değil. Model kıınıdamadan dururdu, bunda seyredecek ne vardı ki?

Ginia, ressamı onun resmini yaparken görmek istediğini söyledi: renklerin kullanımını hiç görmemişti, hoş bir şey olmalıydı. “Bugün, yarın olsun demiyorum,” diyordu, “zaten şu ara işin yok. Ama günün birinde bir ressam çağırırsa, beni de götürür müsün?” Amelia bunun

üzerine bir kez daha güldü ve istediği buysa, ressamların nerede çalıştığını bildiğini ve istediği zaman onu götürebileceğini söyledi. “Ama dikkat et, hepsi serseridir,” dedi. Şimdi Ginia da gülüyordu.

Sonra kendilerini bir banka oturur buldular; gelen geçen yoktu, çünkü saat ne erken ne de geçti. Akşamı, tepedeki bir dans salonunda sona erdirdiler.

XX. yüzyılın unutulmaz
yazarı Cesare Pavese, yazdığı
her satırla okurlarına kendi
acı meyvesini, şiirini ve
melankolisini armağan etmişti.

Güzel Yaz; çağdaş İtalyan edebiyatının en önemli adlarından Cesare Pavese'nin bir otel odasında intihar etmeden kısa bir süre önce tek başlık altında topladığı üç romandan biri. Pavese, aynı kitapta yer alan *Tepelerdeki Şeytan* ve *Yalnız Kadınlar Arasında* ile birlikte ilk kez 1949 yılında topluca yayımlanan bu çalışmayı "üçleme" olarak tanımlamamış; her birinin kendi başına bir kitap olabileceğini ifade etmişti: "Bu üç romanı ortak bir ahlak anlayışı, temaların buluşması ve hayal gücünün serbestçe oynadığı oyunlarda yinelenen koşullar birbirine bağlıyor."

Pavese'nin ortak özelliklere sahip bu üç çalışması kırsal yaşam açısından zenginse de temelde kenti, kentliyi ve kent yaşamını anlatır; gençlik coşkularını ve yenilgiyle sona ermiş tutkuları da... *Güzel Yaz*'ın yazıldığı dönem İkinci Dünya Savaşı'nın ve faşist Mussolini rejiminin en yoğun günleridir. Pavese de, suçlu ama savunmasız, göreneklere yüreklice karşı çıkan, sınırlara dayanan gençlerin yaşantılarını irdeler.

Kapak resmi: VINCENT VAN GOGH

ISBN 978-975-510-835-3

9 789755 108353